

AZ Klina heeft 2 afdelingen palliatieve zorg: De Lotus op campus De Mick in Brasschaat en Coda Hospice in Wuustwezel. Op beide locaties verblijven patiënten met een ongeneeslijke ziekte tijdens de laatste fase van hun leven. Alles draait er rond comfortzorg, pijnbestrijding en ondersteuning op fysiek, psychisch en sociaal vlak. Viviane (66) is patiënt in Coda Hospice.

patiëntverhaal

Palliatieve zorg in Coda Hospice en De Lotus, campus De Mick

Gaat het nog, Vivianeke? Niet in slaap vallen, hé. We willen er op ons best uitzien.” Petrus zegt het op joviale toon. Viviane knikt zachtjes, ze is moe geworden na ons interview. Maar toch wil ze nog graag op de foto met Petrus.

Hoeveel foto’s zouden er van hen bestaan, in de loop van meer dan 50 jaar samen? Nu is elke foto, elk moment samen bijzonder geworden. Een harde realiteit die ze moeten aanvaarden: “We weten waar we voor staan. Elke dag dat Viviane zich nog goed voelt en geen pijn heeft, is een dag gewonnen. Zo liggen de kaarten. Maar de zorg en de geborgenheid die ze hier bieden, geven rust in het besef dat Viviane niet meer geneest.”

“Viviane is op 14 juli opgenomen in Coda Hospice”, vertelt Petrus. “Al 5 jaar heeft ze de ene kanker na de andere doorstaan, telkens met zware behandelingen, maar met hoop op genezing. Begin dit jaar ontdekten ze een tumor in haar lever. Vanaf toen is het snel gegaan. Half juni kwam ze totaal verzwakt in het ziekenhuis terecht. Ze kon niet meer eten, vermagerde zienderogen. Toen kregen we het nieuws dat palliatieve zorg aangewezen was. De psychologe vertelde ons over een verblijf bij Coda Hospice of bij De Lotus, zelf hadden we er nog nooit van gehoord. Er volgden gesprekken met de dienst patiëntenbegeleiding, die ervoor zorgde dat we hier terecht konden.”

“Hier ben ik weer aangesterkt”, fluistert Viviane. Praten kost haar moeite, dus neemt Petrus het woord voor beiden: “Ze is weer opgefleurd sinds ze hier is. Dat komt door het comfort, het lekker eten en de rust in deze omgeving, denken wij. In een ziekenhuis maak je deel uit van een strak schema rond verpleging, behandeling, poetsmomenten, maaltijden en bezoek. Dat gaat daar ook niet anders, natuurlijk. Hier is er rust en 100% persoonlijke aandacht en toewijding. We zitten hier goed, hé, Viviane? Al vanaf de eerste dag zijn we met open armen ontvangen.”

In Coda Hospice en in De Lotus bieden verpleegkundigen, artsen en heel wat vrijwilligers samen zorg op maat aan de patiënten. Comfort en warmte staan centraal.

“Het is ongelooflijk wat ze hier voor ons doen”, gaat Petrus verder. “We worden in de watten gelegd door verpleging en vrijwilligers. Net alsof wij familie van hen zijn, niets is teveel. Of je nu 10 keer op dat belletje duwt of 20 keer: er komt altijd meteen iemand, met de grote glimlach. De zorg is zo persoonlijk. Ze laten Viviane ’s ochtends slapen tot ze vanzelf wakker wordt. Nu en dan komt er iemand voorzichtig eens piepen, maar ze wekken haar niet. Zo kan ze haar krachten sparen. Eet ze weinig op een moment dat ik er niet ben, dan gaan ze bij haar zitten en helpen haar met eten. Twee keer per dag wordt ze gewassen. Heeft ze koude benen, dan masseren ze haar weer warm. Elke dag komt ook één van artsen langs om te kijken hoe het met haar gaat.”

Viviane grinnikt: “Ze moeten al lachen met mij. Omdat ik altijd antwoord: ik heb niets te zeggen, want ik heb geen pijn.”

“Maar toch neemt die dokter tijd voor een babbel”, vult Petrus aan. →

“Tijd, dat is wat ze hier echt kunnen geven aan de mensen.”

Tijd geven aan mensen die zelf niet veel tijd meer hebben. Daar draait het - naast verzorging, ondersteuning en eventuele pijnbestrijding - om in een palliatieve setting. Tijd en genieten van wat nog kan. Van eten bijvoorbeeld.

“Het eten is hier echt lekker”, pleit Petrus. “Vers en met liefde bereid door de vrijwilligers. Ze vragen ook wat Viviane graag wil eten en maken dat dan klaar. En ik kan altijd mee eten als ik dat wil. Zo hebben we in onze eerste week mosselen gegeten. Goudmerk, hé, het beste van het beste. En Viviane krijgt ook al eens een aperitiefje als ze er zin in heeft. Ik zie dat dat haar smaakt. In die zin is het zoals thuis.”

“Toch miste ik thuis in het begin”, zegt Viviane. “Maar Petrus kon de verzorging niet meer aan. Dat was op de duur niet meer mogelijk, hij sliep niet meer. Het is goed om hier nog samen te zijn.”

“Ik ben hier dag en nacht welkom”, knikt Petrus. “Net als onze dochter. Die komt wanneer ze kan na haar werk. Eén van ons mag hier ook slapen als we dat willen. En bezoek is ook meer dan welkom: Vivianes broer en zussen, haar mama, andere familie en vrienden. Hier is elke dag volk. In de kamer, die gezellig is ingericht, of buiten. Elke kamer heeft een eigen terras en tuintje. De deur naar buiten is breed genoeg om Vivianes bed door te rijden. Bij mooi weer kan ze zo nog genieten van even buiten te zijn. Het is hier een groene omgeving.

Je ziet vlinders, koolmeesjes, duiven, soms een Vlaamse Gaai. Er lopen ook eekhoorns rond en soms slentert er een buurtkat voorbij.”

En dan is er nog die andere kat: Fré, de huiskat van Viviane en Petrus. “Ons Fréke is ook eens een dag mogen komen”, vertelt Viviane met lichtjes in haar ogen. “Dat was zo plezant.”

“Dat kan hier dus, een huisdier dat op bezoek komt”, vult Petrus aan. “Ik had Fréke mee en kwam met hem via het tuintje binnen. Want hij mocht natuurlijk enkel in deze kamer zijn, voor de hygiëne. Het eerste uur was hij onwennig, maar daarna... Hij lag zelfs bij Viviane op bed. Dat was zo mooi. Puur genieten.”

Ze glimlachen allebei, er wordt even geslikt bij de herinnering. Het wordt wat stil. Of je in deze situatie ook nog dingen kan wensen, vragen we zachtjes?

“Ja”, zegt Petrus. “Mijn wens is dat Viviane geen pijn heeft. En dat we nog - zo lang als het kan - met mekaar kunnen praten. Want ze zou ook kunnen achteruit gaan op een manier dat ze niets meer kan zeggen. Of dat ze mij en onze dochter niet meer herkent. Daar ben ik bang voor, dat ze misschien niet meer zou weten dat wij het zijn. Ik hoop dat ons hier nog een tijdje samen gegund is. Grotere dromen kunnen we niet hebben. Elke dag die we samen mogen hebben - en voor Viviane zonder pijn - is een mooie dag.”

Viviane overleed 9 dagen later. Ze is zachtjes en zonder pijn mogen gaan, met haar man en dochter bij zich.

Contactgegevens en aanmelden

De Lotus campus De Mick

Papestraat 30
2930 Brasschaat
03/ 217 88 33
demick.de.lotus@klina.be

Coda Hospice

Bredabaan 743
2990 Wuustwezel
03/ 432 78 50
codahospice@klina.be

Om opgenomen te worden in Coda Hospice of bij De Lotus, campus De Mick, dient u een aanvraag in. Dat kan via de huisarts, een multidisciplinaire begeleidingsequipe (MBE), het palliatief support team, de dienst patiëntenbegeleiding of een arts van AZ Klina.

Als er een kamer vrijkomt, nemen we contact op met diegene die de aanvraag heeft ingediend. U kan de locaties op afspraak vooraf bezoeken en kennismaken met iemand van de verpleging.

Coda Hospice

8

bedden

3

artsen

19

verpleegkundigen

2

kinesisten

38

vrijwilligers

1

medewerker
levensbeschouwing

1

polyvalent
medewerker

De Lotus

6

bedden

3

artsen

17

verpleegkundigen
waarvan 5 nachtver-
pleegkundigen van
revalidatiecentrum
De Mick

---

verschillende
kinesisten van
revalidatiecentrum
De Mick

4

vrijwilligers

1

medewerker
levensbeschouwing

1

psycholoog